# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. M. N.,** zastoupen JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2009, čj. OAM-248/LE-BE02-BE03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2009, čj. 47 Az 53/2009 - 29,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Marii Cilínkové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

## O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2009, čj. OAM-248/LE-BE02-BE03-2009, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „žalovaný“) zamítlo jako zjevně nedůvodnou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to podle § 16 odst. 2, za současného nesplnění podmínek dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 10. 12. 2009.

Cit. rozsudek žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá z důvodů, které označuje § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního. Podle názoru stěžovatele se krajský soud dopustil nezákonnosti tím, že nesprávně posoudil skutečnost, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení humanitární ochrany. Stěžovatel tvrdí, že v tomto případě jsou

splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož vlastní stát stěžovatele není schopen odpovídající ochranu poskytnout a proto měl soud stěžovatelovu situaci posoudit jako azylově významnou ve smyslu humanitární ochrany. Žalovaný ani soud se však dle stěžovatele dostatečně nezabývali otázkou, zda-li jsou dány podmínky odůvodňující humanitární ochranu. Pro zamítnutí žádosti neměl žalovaný dostatek důvodů. Stěžovatel se domnívá, že je třeba se zabývat faktickou ochranou základních práv (právo na osobní a rodinný život), jež není pro občany ve Vietnamu dostupná, což soud neučinil. Stěžovatel má za to, že v daném případě existuje důvod pro udělení azylu spočívající v zájmu na zachování integrity rodiny stěžovatele. Jeho družka, které pomáhá s jejím podnikáním, žije v ČR a jeho dcera studuje v Itálii.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná též na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Hlavní stěžovatelovou námitkou je tvrzení, že správní orgán neměl opatřen dostatek důvodů pro zamítnutí žádosti o poskytnutí azylu a že tedy jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. O toto své tvrzení opírá všechny své další námitky. Takovýto názor stěžovatele je ale ve zřejmém rozporu se zákonem o azylu, jak jej vyložila judikatura. Aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemohl zabývat ani splněním podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, tj. podmínkami udělení azylu z humanitárních důvodů. Podle § 14 lze totiž v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, avšak jenom za situace, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 (viz dikce § 14, zvýraznění doplněno: *Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany* nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, *lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*). Srov. k tomu např. rozsudek ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71 nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Stěžovatel nezpochybňuje závěr žalovaného o existenci důvodu pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a netvrdí ani, že žádost o

mezinárodní ochranu, ačkoliv ji mohl podat již dříve, podal až nyní z jiného důvodu než s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Lze proto usuzovat, že souhlasí s tím, že v daném případě byly splněny podmínky, jejichž naplnění je třeba proto, aby mohl být aplikován § 16 odst. 2 zákona o azylu (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48, publ. pod č. 1724/2008 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Na závěr Nejvyšší správní soud poznamenává, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť kasační stížnost měla v tomto případě odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Marie Cilínková, advokátka. Jí soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu